

Ὁ εὐλογημένος Συμεὼν ὁ Μικρασιάτης

Τὸ 1922 ἦρθε ἀπὸ τὴν Μικρασία μὲ τοὺς πρόσφυγες ἓνα ὄρφανὸ Ἑλληνόπουλο, ὄνοματι Συμεὼν. Ἐγκαταστάθηκε στὸν Πειραιᾶ σὲ μιὰ παραγκούλα καὶ ἐκεῖ μεγάλωσε μόνου του. Εἶχε ἓνα καροτσάκι καὶ ἔκανε τὸν ἀχθοφόρο, μεταφέροντας πράγματα στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ. Γράμματα δὲν ἤξερε οὔτε πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴν πίστη μας. Εἶχε τὴν μακαρία ἀπλότητα καὶ πίστη ἀπλή καὶ ἀπερίεργη.

Ὅταν ἦρθε σὲ ἡλικία γάμου νυμφεύθηκε, ἔκανε δυὸ παιδιὰ καὶ μετακόμισε μὲ τὴν οἰκογένειά του στὴ Νίκαια. Κάθε πρωὶ πήγαινε στὸ λιμάνι τοῦ Πειραιᾶ γιὰ νὰ βγάλει τὸ ψωμάκι του. Περνοῦσε ὅμως κάθε μέρα τὸ πρωὶ ἀπὸ τὸ ναὸ τοῦ ἁγίου Σπυριδῶνος, ἔμπαινε μέσα, στεκόταν μπροστὰ στὸ τέμπλο, ἔβγαζε τὸ καπελάκι του καὶ ἔλεγε:

«Καλημέρα Χριστέ μου, ὁ Συμεὼν εἶμαι. Βοήθησέ με νὰ βγάλω τὸ ψωμάκι μου».

Τὸ βράδυ ποὺ τελείωνε τὴ δουλειά του ξαναπερνοῦσε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, πήγαινε πάλι μπροστὰ στὸ τέμπλο καὶ ἔλεγε:

«Καλησπέρα Χριστέ μου, ὁ Συμεὼν εἶμαι. Σ' εὐχαριστῶ ποὺ μὲ βοήθησες καὶ σήμερα».

Καὶ ἔτσι περνοῦσαν τὰ χρόνια τοῦ εὐλογημένου Συμεὼν.

Περίπου τὸ ἔτος 1950 ὅλα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας του ἀρρώστησαν ἀπὸ φυματίωση καὶ ἐκοιμήθησαν ἐν Κυρίῳ. Ἐμεινε ὀλομόναχος ὁ Συμεὼν καὶ συνέχισε ἀγόγγυστα τὴ δουλειά του ἀλλὰ καὶ δὲν παρέλειπε νὰ περνᾷ ἀπὸ τὸν ἅγιο Σπυριδῶνα νὰ καλημερίζει καὶ νὰ καλησπερίζει τὸν Χριστό, ζητώντας τὴν βοήθειά Του καὶ εὐχαριστώντας Τον.

Ὅταν γέρασε ὁ Συμεὼν, ἀρρώστησε. Μπῆκε στὸ Νοσοκομεῖο καὶ νοσηλεύτηκε περίπου γιὰ ἓνα μῆνα. Μιὰ προϊσταμένη ἀπὸ τὴν Πάτρα τὸν ρώτησε κάποτε:

-Παπποῦ, τόσες μέρες ἐδῶ μέσα δὲν ἦρθε κανεὶς νὰ σὲ δεῖ. Δὲν ἔχεις κανένα δικό σου στὸν κόσμου;

-Ἔρχεται, παιδί μου, κάθε πρωὶ καὶ ἀπόγευμα ὁ Χριστὸς καὶ μὲ παρηγορεῖ.

-Καὶ τί σοῦ λέει, παπποῦ;

-«Καλημέρα Συμεὼν, ὁ Χριστὸς εἶμαι, κᾶνε ὑπομονή». «Καλησπέρα Συμεὼν, ὁ Χριστὸς εἶμαι, κᾶνε ὑπομονή».

Ἡ Προϊσταμένη παραξενεύτηκε καὶ κάλεσε τὸν Πνευματικὸ τῆς, π. Χριστόδουλο Φάσο, νὰ ἔρθει νὰ δεῖ τὸν Συμεὼν μήπως πλανήθηκε. Ὁ π. Χριστόδουλος τὸν ἐπισκέφθηκε, τοῦ ἔπιασε κουβέντα, τοῦ ἔκανε τὴν ἐρώτηση τῆς Προϊσταμένης καὶ ὁ Συμεὼν τοῦ ἔδωσε τὴν ἴδια ἀπάντηση.

Τὶς ἴδιες ὥρες πρωὶ καὶ βράδυ, ποὺ ὁ Συμεὼν πήγαινε στὸ ναὸ καὶ χαιρετοῦσε τὸν Χριστό, τώρα καὶ ὁ Χριστὸς χαιρετοῦσε τὸν Συμεὼν. Τὸν ρώτησε ὁ Πνευματικὸς:

-Μήπως εἶναι φαντασία σου;

-Ὅχι, πάτερ, δὲν εἶμαι φαντασμένος, ὁ Χριστὸς εἶναι.

-ἦρθε καὶ σήμερα;

-ἦρθε.

-Καὶ τί σου εἶπε;

-Καλημέρα Συμεὼν, ὁ Χριστὸς εἶμαι. Κᾶνε ὑπομονή, σὲ τρεῖς μέρες θὰ σὲ πάρω κοντά μου πρωὶ-πρωὶ.

Ὁ Πνευματικὸς κάθε μέρα πήγαινε στὸ Νοσοκομεῖο, μιλοῦσε μαζί του καὶ ἔμαθε γιὰ τὴν ζωὴ του. Κατάλαβε ὅτι πρόκειται περὶ εὐλογημένου ἀνθρώπου. Τὴν τρίτη ἡμέρα πρωὶ-πρωὶ πάλι πῆγε νὰ δεῖ τὸν Συμεὼν καὶ νὰ διαπιστώσει ἂν θὰ πραγματοποιηθεῖ ἡ πρόρρηση ὅτι θὰ πεθάνει. Πράγματι ἐκεῖ

ποῦ κουβέντιαζαν, ὁ Συμεὼν φώναξε ξαφνικά: «Ἦρθε ὁ Χριστός», καὶ ἐκοιμήθη τὸν ὕπνο τοῦ δικαίου.

Αἰωνία του ἡ μνήμη. Ἀμήν.

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο ΑΣΚΗΤΕΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ, 2008, σελ. 350-351,
Ἱερὸν Ἠσυχαστήριον Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Πρόδρομος, Μεταμόρφωσις Χαλκιδικῆς).
